

det slet ikke var min oprindelige Mening. Jeg tror i det Hele taget, at hvis man skal ind paa en noget roligere Udvikling, maa man ikke stadig se, om man kan opbage noget i den Enes eller den Andens Stilling, der kan ligne et Overgreb fra den ene eller den anden Side. Saalænge man ikke er naaet dertil, tror jeg, at det vil blive meget vanskeligt for os at komme til at arbejde igjen under roligere Forhold. Hvad Spørgsmaalet her angaar, da tilstaar jeg, at den ærede Conseilspræsidents og Finantsministers Udtalelser idag have forundret mig Noget, idet det synes mig, at hans sidste Udtalelse vidnede langt mere om en Mulighed for en Overenskomst end hans første, ikke alene efter Ordene, men efter hele Tankegangen. Men jeg kan ikke forstaa det, naar den ærede Minister i sit sidste Foredrag sagde eller antydede, at der var en Mulighed for at komme med Lønningslovene til Revision, hvorfor man saa ikke er kommen med dem strax i Begyndelsen af Samlingen. Man maa erindre, at Hovedbanken fra vor Side ifjor var, at naar man skulde gaa til at give Alle Lønningsforhøielse, maatte man komme til en Revision af alle Lønningslovene. Saasnart der var bleven sagt Noget af den Beskaffenhed fra den ærede Regjerings Side, vil jeg paa Forhaand sige, at saa var Stillingen bleven en ganske anden, end naar man først hører det fra Ministerbordet efter at næsten al Laalmodighed er udtømt. Der er vistnok ikke fra nogen Side gjort Paastand paa, at de Regler, der her er opstillede, skulde være ufeilbare; det er klart at, naar man skal til at gribe til noget Saadant, vil Følgen blive den, at nogle ville faae Lønnings-tillæg, som egentlig ikke fortjene det, og Andre ville komme til at undvære det, som haardt kunde trænge til det. Men som sagt, saa længe man staar paa et saadant Standpunkt, at man tvinges til at indtage en egen selvstændig Stilling, tror jeg ikke, at der er Mulighed for Andet, end at man ved forskellige Leiligheder kommer til at famle, og jeg skal for mit Vedkommende sige, at det vistnok bliver en absolut Nødvendighed for Repræsentationen, efter hvad man nu har oplevet om disse Embedsmænds Lønninger, at faae dem satte ikke alene i Penge, men at Noget deraf maa sættes paa en noget anden Maade, enten man saa skal gaa tilbage til det gamle Sædprincip, eller hvorledes man nu vil gjøre det. Thi der er een Ting, som vi vist Alle kunne være enige om, og det er, at disse Diskussioner om Lønninger til Embedsmændene ere nogle af de kedeligste, man kan have at bestille med, og jeg skal sige for mit Vedkommende, naar den ærede Conseilspræsident har laaet paa en Opløsning, at dersom jeg betragter Sagen fra et Partistandpunkt, kan jeg ikke ønske mig noget Heldigere; men noget Andet er, om man kan ønske det som et heldigt Agitationsmiddel, set fra et almindeligt Standpunkt. Dette tror jeg ikke, og jeg vil sige, at

ligesaa vel fra Regjerings Side som fra Embedsmændenes Side, og jeg tror endog saa mere fra denne Side, er der en meget stor Grund til at søge en Overenskomst, og jeg er ganske sikker paa, at denne slet ikke er umulig, naar man først har et virkeligt Mlor. Jeg har fundet mig foranlediget til at udtale dette, forinden Sagen bliver tilendebragt.

Ordføreren (Vossen): Jeg har kun nogle faa Bemærkninger at knytte til, hvad jeg tidligere har udtalt. Det er da ligeoverfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Nimestad) kun den Bemærkning, at naar han mente, at man i sin Tid ved Grundlovsforandringen i 1866 ved at forkaste hans Antydning om at indføre en Begrænsning i det Antal Gange, hvori Opløsning af de forskellige Ting kunde finde Sted, skulde have tænkt paa at gjøre en saadan Opløsningsret i Realiteten aldeles ubegrænsket, saa tror jeg ikke, at han har Ret. Jeg tror, at naar Rigsdagen gik ind paa den Bestemmelse ikke at have i Grundloven optaget en fast Grændse derfor, saa var det ingenlunde, fordi man mente, at dermed kunde en saadan Ret anvendes ubegrænsket, men man modsatte sig det dengang netop, fordi man i de øvrige konstitutionelle Forhold havde tilstrækkelig Garanti mod Misbrug i den Retning. Selv det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds vil neppe modtage mig derti; thi det var jo netop ham, der fremkaldte Diskussionen derom, hvis jeg ikke erindrer feil, ved at holde paa en ligefrem lovbefaleet Grændse. Utsaa jeg er overbevist om, at den konstitutionelle Praxis og enhver forstand — jeg vil ikke bruge noget stærkere Udtryk — Opfattelse af den konstitutionelle Ret vil umuliggjøre et virkeligt Misbrug af Opløsningsretten. — Den ærede Conseilspræsident kom tilbage til nogle Udtalelser af mig, og han mente da, navnlig fordi han ikke vilde gaa ind paa Spørgsmaalet, om hvem der havde reist Striden, at det var uimodsigeligt, at Folkethinget taar gjenoptog den. Jeg maa erindre den ærede Conseilspræsident om, at denne Strid er forsaavidt staaende; den blev ikke afgjort ifjor, det er den høie Regjering, der har foranlediget Striden paany ved at reise Spørgsmaalet og reise det paa en særlig Lov; Folkethinget bliver staaende paa det Standpunkt, som det ifjor indtog, og det kan forsaavidt ikke hjælpe, om det ogsaa skulde føre til samme Resultat. Men jeg maa sige, at dengang Forslaget blev forelagt for os i Østeraaret, erindrer jeg iøvrigt, at da der var Spørgsmaal om at henvide Forslaget til Finantsudvalget, og da der blev givet dette Spørgsmaal den Betydning, som blev udtalt af Forslagsstillerne, yttrede jeg just, at det ikke dermed var afgjort, at det vilde blive optaget paa Finantsloven, idet Udviklingen af den politiske Stilling i det Hele kunde muliggjøre, at man fandt en Udvei for Løsningen af den Vanskelighed, som